

Độc Báo Giúp Các Bạn

(Nhiều Thân hữu đọc, chọn & trích từ Liên mạng)

Cụ Già Tây, Cụ Già Ta (BS Đỗ Hồng Ngọc)

Già Tây nhìn khó biết. Hoi tuổi là một điều tối kỵ, nhất là hoi tuổi phụ nữ. Nói chung già Tây trang điểm thật khéo (cả đàn bà lẫn đàn ông), ăn mặc đúng mốt và dáng dấp cử chỉ luôn có vẻ nhanh nhẹn không thua một người trẻ, không để cho đám trẻ nhận ra mình già. Chỗ mờ thừa nếu có thì họ đã nhanh chóng lóc bỏ (ở các thẩm mỹ viện), nên chỉ khi họ ở ngoài bãi biển mới có thể thấy những sẹo dọc sẹo ngang của họ.

Già Ta thì khác. Già Ta hay làm bộ... già hơn tuổi thật của mình, họ cũng thường xưng tuổi, so tuổi, hoi tuổi của nhau (kể cả phụ nữ), để coi ai lớn tuổi hơn ai, vì lớn tuổi thì thường được kính trọng. Khi tính tuổi còn cộng thêm tuổi nằm trong bụng mẹ gọi là “tuổi ta”, hơn tuổi tây một tuổi, cho mau già thêm một chút. Già Ta ít trang điểm, ít làm dáng, ăn mặc xuề xòa sao cũng được và nếu là đàn ông thường để râu vuốt tới vuốt lui, đi đứng đường bệ, nói năng chậm rãi, tăng hăng ho hen đôi ba tiếng cho có vẻ... già làng, lão làng, cho tụi nhỏ nể nang ở chỗ đông người.

Hình ảnh già Tây dễ sợ. Già như cái gì đó góm ghiếc, xấu xa. Phim ảnh, tiểu thuyết, kịch nghệ, ngay cả truyện cổ, truyện cười... hể có một ông già thì thường là người biển lận, bủn xỉn, còn nếu là một bà già thì thường là mụ phù thủy độc ác. Già Ta ngược lại, hình ảnh thường là tiên phong đạo cốt. Phúc Lộc luôn đi với Thọ, luôn là hình ảnh râu tóc bạc phơ, cháu con đầy đàn, tượng trưng cho hạnh phúc. Ông Bụt hiện ra, ông Tiên trong cổ tích nhất định phải là một ông già có bộ mặt phúc hậu với chòm râu dài, bạc trắng; bà Tiên cũng vậy, là một người hiền lành, tốt bụng, xinh đẹp. Ngay cả con lân râu bạc trong đám múa lân ngày Tết, mỗi khi xuất hiện thì các con lân khác cũng phải cung kính cúi chào.

Già Tây kể như hết thời bởi vì ở đó xã hội tôn trọng tuổi trẻ, sức mạnh, nhan sắc. Già cũng rần làm bộ trẻ. Trừ những người giàu có còn thì phải

sống cách ly với con cháu, thường được gọi vào nhà nuôi người già, thỉnh thoảng con cháu ghé thăm mà thường thì bỏ quên. Trong những nhà đó, họ sống quanh quẩn với những người già khác, có người tàn phế, tật nguyên, ngày nào cũng chỉ thấy rụng rơi tàn úa.

Già Ta thường được xã hội tôn trọng, với tập quán “*kính lão đắc thọ*”, nên chưa già lắm cũng làm bộ già. Tục ngữ có câu “*Kính già già để của cho*”... của đây không hẳn là tiền của mà là những kinh nghiệm quý báu. “Ra đường hỏi già, về nhà hỏi trẻ” cũng vậy, tôn trọng kinh nghiệm của người già! Già Ta thường sống chung với con cháu, đôi khi cả ba bốn thế hệ cùng chung sống dưới một mái nhà (tứ đại đồng đường), hằng ngày người già được chơi đùa với trẻ con, được thấy những mầm non vươn lên. Già ta tuy có bận bịu, vất vả nhưng vui, thấy mình còn có ích.

Già là một vấn đề văn hóa hơn là sinh học. Tuổi nào thì già, thế nào là già thì không thể xác định được. Ở một nền văn hóa tôn trọng tuổi già người ta thích già sớm, có khi phải sắm vai... già; ở một nền văn hóa tôn trọng tuổi trẻ, sức mạnh, nhan sắc, người ta ráng che giấu tuổi già, sắm vai trẻ. Tổ chức Sức khỏe Thế giới khuyến khích một tuổi già năng động, sáng tạo, sống hữu ích cùng với con cháu trong một gia đình thì tốt hơn là cách ly họ, xa lánh họ. “*Già không phải là một gánh nặng mà là một nguồn lực.*”

Trong một thế giới “toàn cầu hoá” như hiện nay thì sự phân biệt già Tây già Ta không còn rõ nét như xưa nữa. Và tại những nước có tuổi thọ rất cao hiện nay như Nhật, Thụy điển, thì người ta có những chương trình chăm sóc cho người già khá tốt cả về mặt sức khỏe cũng như về tâm lý xã hội. Ngoài chuyện rèn luyện thể lực để duy trì sức khỏe, dinh dưỡng đúng cách để tránh bệnh mạn tính để gây tàn phế, người già còn được học vi tính để có thể giao du với bạn bè trên khắp thế giới qua mạng... Họ vừa có thể sống trong gia đình với con cháu, lại vừa sống với nhóm bạn cùng lứa, tâm đầu

ý hợp, có thể kết bạn tâm tình mà không phải kết hôn... lỗi thôi.

Nói cho cùng, cũng có những người có điều kiện bất chước Uy Viễn Tướng công tùm tùm cười trong màn: “*Ngũ thập niên tiền nhị thập tam.*”

Một câu chuyện: Cái chìa khóa

Tác giả chuyên mục nổi tiếng Sydney Harries và một người bạn dừng chân mua báo ở một quầy bán báo, người bạn mua xong rất lịch sự nói lời “cảm ơn” nhưng người chủ quầy báo thì ngược lại, mặt lạnh như tiền một tiếng cũng không mở miệng.

Hai người rời quầy báo tiếp tục đi về phía trước, Sydney Harries hỏi “*ông chủ đó thái độ kỳ quái quá phải không?*”

Anh bạn nói “*cứ mỗi buổi tối là anh ta đều như vậy cả.*”

Sydney Harries lại hỏi tiếp “*như vậy, tại sao bạn lại đối xử tử tế với ông ta chứ?*”

Người bạn trả lời “*tại sao tôi để ông ta quyết định hành vi của tôi chứ?*”

Một người biết nắm chắc chìa khóa niềm vui của mình, thì người đó không đợi chờ người khác làm cho mình vui mà ngược lại mình còn có khả năng đem niềm vui đến cho người khác. Trong tâm của mỗi người đều có “*chìa khóa của niềm vui*”, nhưng chúng ta lại không biết nắm giữ mà đem giao cho người khác quản lý.

Một người phụ nữ thường than phiền trách móc “*tôi sống rất buồn khổ, vì chồng tôi thường vắng nhà!*”, cô ta đã đem chìa khóa niềm vui của mình đặt vào tay chồng.

Một người mẹ khác thì nói “*con trai tôi không biết nghe lời, làm cho tôi thường xuyên nổi giận!*”, bà đã trao chìa khóa niềm vui của mình vào tay con trai.

Một vị trung niên của một công ty thờ dài nói “*công ty không thăng chức cho tôi, làm tinh thần tôi giảm sút!...*” anh ta lại đem chìa khóa niềm vui của cuộc đời mình nhét vào tay ông chủ.

Bà cụ kia than thở “*con dâu tôi không hiếu thuận, cuộc đời tôi sao mà khổ!*”

Một thanh niên trẻ từ tiệm sách bước ra la lên “*thái độ phục vụ của ông chủ đó thật đáng ghét!*”

Những người này đều có một quyết định giống nhau, đó là để người khác đến khống chế tâm tình

của mình. Lúc chúng ta cho phép người khác điều khiển và khống chế tinh thần chúng ta, chúng ta có cảm giác như mình là người bị hại, đối với tình huống hiện tại không có phương pháp nào khác nên trách móc và căm giận trở thành chọn lựa duy nhất của chúng ta.

Chúng ta bắt đầu trách móc người khác đồng thời chúng ta cũng truyền tải một yêu cầu là “*tôi khổ như vậy là do anh / chị / con ... và anh / chị / con... phải chịu trách nhiệm về nỗi khổ này!*” Lúc đó chúng ta đem trách nhiệm trọng đại phó thác cho những người xung quanh và yêu cầu họ làm cho chúng ta vui. Chúng ta dường như thừa nhận mình không có khả năng tự chủ lấy mình, mà chỉ có thể nhờ người nào đó xếp đặt và chi phối mình. Những người như thế làm người khác không muốn tiếp cận, nhưng nhìn mà thấy sợ.

Nhưng, một người biết nắm chắc chìa khóa niềm vui của mình thì người đó không đợi chờ người khác làm cho mình vui mà ngược lại mình còn có khả năng đem niềm vui đến cho người khác. Tinh thần người đó ổn định, biết chịu trách nhiệm về chính mình, không đổ lỗi cho người khác, biết làm chủ cảm xúc và biết tạo cũng như giữ được niềm vui cho chính mình, như thế thì trong cuộc sống và công việc hằng ngày người đó sẽ thành thoi vui vẻ không bị áp lực từ người khác.

Chìa khóa của bạn ở đâu rồi?

Tờ giấy bạc 20 đô-la

Một diễn giả nổi tiếng đã bắt đầu bài thuyết trình của mình bằng cách đưa lên một tờ giấy bạc 20 đô-la. Trong căn phòng 200 người, ông ta đã hỏi:

- Ai thích tờ giấy bạc 20 đô-la này?

Nhiều bàn tay đã đưa lên.

Ông ta nói:

- Tôi sẽ tặng tờ giấy bạc này cho một người trong số các bạn, nhưng trước tiên, hãy để tôi làm điều này đầu.

Ông ta bắt đầu vò tờ giấy bạc. Rồi ông lại hỏi:

- Ai vẫn còn thích tờ giấy bạc này?

Nhiều cánh tay đã đưa lên cao.

- Tốt, vị diễn giả đáp lại, và điều gì xảy ra nếu tôi làm như thế này?

Nói rồi ông thả tờ giấy bạc xuống nền nhà và dùng giày của mình chà xát nó trên nền nhà. Rồi ông ta nhặt nó lên, bây giờ tờ giấy bạc đã bị nhàu nát và dơ bẩn. Và ông hỏi:

- Bây giờ thì có ai vẫn còn thích nó không?

Nhiều cánh tay vẫn còn đưa lên.

Vị diễn giả nói tiếp:

- Thưa các bạn, các bạn đã học được một bài học rất có giá trị. Bất kể là tôi đã làm gì với tờ giấy bạc này, bạn vẫn thích nó vì nó đã không giảm đi giá trị của nó. Nó vẫn đáng giá 20 đô-la. Nhiều lần trong cuộc sống của chúng ta, chúng ta đã bị rơi ruồng, đã bị nhàu nát và bị nhiễm bẩn bởi những quyết định chúng ta đưa ra và những hoàn cảnh đến với chúng ta. Chúng ta cảm thấy rằng chúng ta là vô dụng. Nhưng, dù điều gì đã xảy ra và sẽ xảy ra đi nữa, bạn vẫn không bao giờ mất đi giá trị của mình, dơ hay sạch, bị nhàu nát hay được gấp cẩn thận, bạn vẫn là vô giá đối với những ai yêu thương bạn. Giá trị cuộc sống của chúng ta không phải từ những gì chúng ta có, những người chúng ta biết, mà là bởi chúng ta là ai. Bạn rất là đặc biệt, đừng quên điều đó. Hãy truyền thông điệp này đến những ai bạn quan tâm, ngay cả người đã gởi thông điệp này đến cho bạn. Bạn sẽ không bao giờ biết được những sinh lực khi thông điệp này tiếp xúc và thổ lộ với những trái tim đau khổ, và niềm hy vọng mà nó có thể đem đến cho những người đó. Hãy luôn biết ơn những niềm hạnh phúc mà bạn đã và đang có được, và hãy quên đi những khổ đau, phiền muộn.

Vạn vật đều có tánh linh

Một buổi tối cuối thế kỷ 20, lúc ở trường đại học Hồ Nam khi xem một màn ảnh làm cảm động trời đất, tôi không cầm lòng được khóc ré lên!

Tỉnh Thanh hải có một vùng sa mạc thiếu nước trầm trọng, mỗi người một ngày chỉ dùng 2 lít nước do đội quân đóng ở rất xa vận chuyển lại. Hai lít nước không chỉ dùng để uống, mà còn vo gạo, rửa

rau,... còn phải cho gia súc kéo uống, gia súc kéo thiếu nước không thể được, khát à!

Có một ngày, bỗng ở đâu hiện ra một con bò già, được mọi người cho là rất trung thành và thật thà. Nó quá khát giấy giữa tuột ra khỏi dây cương mạnh mẽ xông vào con đường trong sa mạc mà đoàn xe chuyển nước đi qua, đợi một hồi đoàn xe chuyển nước đến, nó chạy nhanh đến đứng sững giữa đường. Các chiến sĩ chuyển nước trước đây cũng đã gặp qua tình hình chặn đường của những con gia súc như vậy, nhưng những con động vật trước không bắt khuất kiên cường như con bò này.

Đoàn vận chuyển nước có quy định. Xe chuyển nước giữa đường không để mất đi một giọt, càng không thể tùy tiện cho nước. Những quy định này xem ra cũng thật khắt khe nhưng vì bất đắc dĩ. Từng giọt nước này đều là khẩu phần của mỗi người rồi.

Trong sa mạc người và vật đều như vậy, con bò đứng đó một hồi lâu như vậy, thậm chí làm tắt đường, các tài xế phía sau bắt đầu chửi rủa. Có vài tài xế tính tình nóng nảy dùng đầu châm đốt con bò tội nghiệp đó nhưng nó vẫn không động đậy, kiên cố như núi Thái, không chịu chùn bước. Đến khi chủ nó tìm đến, ông ta rất hồ thẹn nắm một cây roi dài quất lên trên thân yếu ớt của nó. Toàn thân như nát nhừ, không thể đi được, cây roi cũng nhuốm đỏ màu máu, nhuốm đỏ thân nó, nhuốm đỏ cả một vùng cát vàng sa mạc và nhuốm đỏ cả một buổi chiều tà. Nó kêu lên một tiếng thảm thiết hòa với tiếng gió tàn khốc u ám lạnh lẽo của sa mạc, hiện ra cảnh tượng sao mà bi tráng. Người tráng sĩ đứng kế bên bật khóc, người tài xế bị cản xe cũng òa lên khóc.

Cuối cùng, người tráng sĩ nói “thôi, để tôi vi phạm luật lệ vậy, tôi chấp nhận bị xử phạt.” Anh ta cầm bát của mình lấy khoảng 2 lít nước trong xe để trước mặt con bò, nhưng nó không uống bát nước trước mặt mà nó đã cực khổ có được, nó ngược mặt lên trời rống lên một tiếng dài, dường như nó đang kêu gọi. Trong ráng chiều, không xa từ phía sau đồng cát chạy ra một con bò con. Con bò mẹ bị thương nặng nhìn con bò con tham lam uống sạch bát nước, le lưỡi ra liếm liếm đôi mắt đáng thương của bò con. Con nghé cũng liếm mắt mẹ. Mọi người lặng lẽ nhìn. Những giọt nước mắt chảy dài của tình mẫu tử lăn xuống.

Tia nắng cuối ngày đã tắt, hai mẹ con không đợi chủ gọi, lặng lẽ cùng chúng tôi đi về.

Một buổi tối của cuối thế kỷ 20, khi tôi xem cảnh này trên ti vi, tôi hiểu ra cái khổ của mẫu thân. Tôi và vô số những người đang ngồi trước ti vi đã bật khóc, những giọt nước mắt nóng hổi cuộn cuộn trào ra.

Vì thế, tôi thành kính khấn cầu quý vị xem xong mẫu chuyện này nên đối xử tốt với tất cả những sanh mệnh dù lớn hay nhỏ xung quanh ta bởi vì chúng đều có tính linh, đều có cha mẹ, con cháu, gia đình của chúng. Chúng cũng như con người chúng ta, đều có khát vọng được vui vẻ, hạnh phúc. Chúng ta thế nào đành lòng làm tổn hại chúng ư? Lại cầu mong bạn hãy đối xử tốt với mẹ, bởi vì đối với chúng ta, mỗi người mẹ đều có tình thương đậm đà và thấm thiết hơn con bò mẹ kia rất nhiều!... Xin thành tâm, thành tâm khấn cầu tất cả đều biết yêu thương và tôn trọng mạng sống lẫn nhau để có một cuộc sống thật bình yên. Xin kính chúc tất cả quý vị đều hưởng trọn vẹn niềm hạnh phúc của cuộc sống.

Trích Internet – Như Nguyễn dịch

FAMILY là gì ?

Tôi và phải một người lạ trên phố khi người này đi qua. “*Ồ xin lỗi!*”, tôi nói. Người kia trả lời: “*Cũng xin thứ lỗi cho tôi, tôi đã không nhìn cô.*” Chúng tôi rất lịch sự với nhau.

Nhưng ở nhà thì mọi chuyện lại khác. Tôi nọ, lúc tôi đang nấu bếp thì cậu con trai đến đứng sau lưng. Tôi quay người và đụng vào thằng bé làm nó ngã chúi xuống sàn nhà. “*Tránh ra chỗ khác!*”, tôi cau mày nói. Con trai tôi bước đi, trái tim bé nhỏ của nó vỡ tan. Tôi đã không nhận ra là mình đã quá nóng nảy.

Khi đã lên giường, tôi nghe một giọng nói thì thầm: “*Khi đối xử với người lạ con rất lịch sự, nhưng với con mình con đã không làm như vậy. Hãy đến tìm trên sàn nhà bếp, có những bông hoa đang nằm ở cửa. Đó là những bông hoa mà con trai con đã mang đến cho con. Tự nó hái lấy những bông hoa này: nào hoa hồng, màu vàng và cả màu xanh. Nó đã yên lặng đứng đó để mang lại cho con điều ngạc nhiên, còn con thì không bao giờ thấy những giọt nước mắt đã chảy đầm lên trái tim bé nhỏ của nó.*”

Lúc này thì tôi bật khóc. Tôi lặng lẽ đến bên giường con trai và quỳ xuống: “*Dậy đi, con trai bé nhỏ, dậy đi! Có phải những bông hoa này con hái cho mẹ không?*” Thằng bé mỉm cười: “*Con tìm thấy chúng ở trên cây kia. Con hái cho mẹ vì chúng đẹp*

như mẹ. Con biết là mẹ thích lắm, đặc biệt là bông hoa màu xanh.”

Thế bạn có biết từ Family có nghĩa là gì không?

FAMILY = Father And Mother, I Love You !

Tại sao???

Tại vì!!!

1. Tại sao gọi là “*ông Trăng*” (ông trời, ông sao) mà không gọi “*bà Trăng*”?

Câu trả lời: Tại vì con trai đẹp hơn con gái!

Tại sao có “*thằng Cuội*” mà lại không có “*con Cuội*”?

Tại vì các ông có tính hay ăn vụng, cơm thì chê phở thì mê, nên thường hay nói láo để chạy tội, ngay khi bị bắt quả tang tại trận nhưng cũng vẫn cứ chối ... trắng án!

2. Tại sao có “*bà phù thủy*” mà không có “*ông phù thủy*”?

Câu trả lời: không có người đàn ông nào độc ác hơn đàn bà!

Tại sao gọi là “*ông Kẹ*” mà không gọi là “*bà Kẹ*”?

Tại vì trên thế gian này không có người đàn bà xấu, mà chỉ có mấy ông xấu xí, gớm ghiếc nên mới được dùng để hù và nhát ma con nít!

3. Tại sao chỉ có “*mỹ nhân kế*” mà không có “*nam nhân kế*”?

Câu trả lời: họ không gian xảo như phụ nữ được!

Tại sao chỉ có “*thằng sở khanh*” chứ không có “*con sở khanh*”?

Tại vì đàn ông chung tình thì rất khó, nhưng chun vô giường người khác thì rất dễ!

4. Tại sao có “*ông Noel*” mà không có “*bà Noel*”?

Câu trả lời: Tại vì đàn ông nhân hậu hơn đàn bà!

Tại sao lại gọi là “*ông già dê (dịch)*” mà không ai gọi là “*bà già dê (dịch)*”?

Tại vì sự phụ của mấy ông là con be he nên chỉ lúc nào máu 35 trong người cũng chạy rần rần, con lợn lòng thì lợn lộn chỉ muốn sút chuồng ... do đó già không bỏ nhỏ không tha !

5. Tại sao gọi là “phụ nữ” mà lại không có... “phụ nam”?

Câu trả lời: Tại vì con gái chỉ là phụ thôi!!!

Tại sao chỉ có “cậu Cả con quan” mà lại không có “cô Cả con quan”?

Tại vì chỉ có các cậu ý mình là con nhà quan hay khoe khoang, nỏ điếc con ráy, ra đường thì chỉ biết cưa gái, về nhà thì làm biếng ... dài lưng tốn vải ăn no lại nằm, chẳng làm nên cái tích sự gì hết!

6. Tại sao không có “cậu hôn” mà lại có “cô hôn”?

Câu trả lời: Tại vì các cậu không thành “Ma” mà sẽ thành “Phật.”

Tại sao có “anh hùng sợ vợ” mà lại không có “em hùng sợ chồng”?

Tại vì các ông là miệng hùm gan sứa, khôn (ngoài) đàng đại vợ, bị quý bà nắm đầu quay như dế, đánh te tua, bầm dập, tả tơi như cái mền rách ... nhưng vẫn không bỏ được cái tánh khoác lác, không dẹp được cái thùng tự ái nam nhi chí chí, do đó dễ vừa khời bị mất mặt với bà con, bạn bè, hàng xóm, vừa dễ bày tỏ sự kính nể và làm vui lòng vợ nên các ông mới luôn luôn vỗ ngực: “Sợ vợ mới anh hùng!”

7. Tại sao gọi là “thằng hề” mà không gọi là “con hề”?

Tại vì các ông cái mặt như “ông Kẹ” mà cứ tưởng là mình bộ trai, lúc còn là “cậu Cả con quan” thì chỉ biết cưa gái, bắt cá một lúc 2, 3 tay, 4, 5 chân cho nên được phong tước là “thằng sở Khanh”. Rồi sau khi lấy được vợ thì lại thích ăn vụng nên chỉ có bệnh nói láo kinh niên như “thằng Cuội”, nhưng vì có đức tính nể vợ nên được vinh danh là “anh hùng sợ vợ.” Tuy nhiên vì mang giòng máu 35 trong người ... trẻ không tha già không thêm, cặp bồ nhí, lấy vợ bé tuổi chỉ bằng các cháu, chắt ... nên thường được gọi là “ông già dề (dịch)”. Tóm lại các ông là một “thằng hề” – Men are just a joke!

Cho và nhận

Một hôm, một sinh viên trẻ có dịp đi dạo với giáo sư của mình. Vị giáo sư này vẫn thường được các sinh viên gọi thân mật bằng tên “người bạn của sinh viên” vì sự thân thiện và tốt bụng của ông đối với học sinh.

Trên đường đi, hai người bắt gặp một đôi giày cũ nằm giữa đường. Họ cho rằng đó là đôi giày của một nông dân nghèo làm việc ở một cánh đồng gần bên, có lẽ ông ta đang chuẩn bị kết thúc ngày làm việc của mình.

Anh sinh viên quay sang nói với vị giáo sư: “Chúng ta hãy thử trên chộc người nông dân xem sao. Em sẽ giấu giày của ông ta rồi thầy và em cùng trốn vào sau những bụi cây kia để xem thái độ ông ta ra sao khi không tìm thấy đôi giày.”

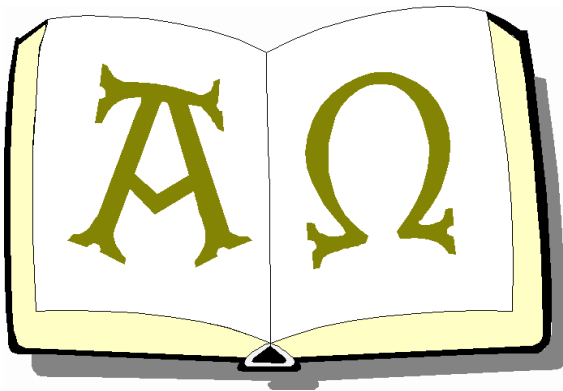
Vị giáo sư ngăn lại: “Này, anh bạn trẻ, chúng ta đừng bao giờ đem những người nghèo ra để trên chộc mua vui cho bản thân. Nhưng em là một sinh viên khá giả, em có thể tìm cho mình một niềm vui lớn hơn nhiều nhờ vào người nông dân này đây. Em hãy đặt một đồng tiền vào mỗi chiếc giày của ông ta và chờ xem phản ứng ông ta ra sao.”

Người sinh viên làm như lời vị giáo sư chỉ dẫn, sau đó cả hai cùng trốn vào sau bụi cây gần đó.

Chẳng mấy chốc người nông dân đã xong việc và băng qua cánh đồng đến nơi đặt giày và áo khoác của mình. Người nông dân vừa mặc áo khoác vừa xỏ chân vào một chiếc giày thì cảm thấy có vật gì cứng cứng bên trong, ông ta cúi xuống xem đó là vật gì và tìm thấy một đồng tiền. Sự kinh ngạc bàng hoàng hiện rõ trên gương mặt ông. Ông ta chăm chú nhìn đồng tiền, lật hai mặt đồng tiền qua lại và ngấm nhìn thật kỹ. Rồi ông nhìn khắp xung quanh nhưng chẳng thấy ai. Lúc bấy giờ ông bỏ đồng tiền vào túi, và tiếp tục xỏ chân vào chiếc giày còn lại. Sự ngạc nhiên của ông dường như được nhân lên gấp bội, khi ông tìm thấy đồng tiền thứ hai bên trong chiếc giày. Với cảm xúc tràn ngập trong lòng, người nông dân quì xuống, ngước mặt lên trời và đọc to lời cảm tạ chân thành của mình. Ông bày tỏ sự cảm tạ đối với bàn tay vô hình nhưng hào phóng đã đem lại một món quà đúng lúc, cứu giúp gia đình ông khỏi cảnh túng quẫn, người vợ bệnh tật không ai chăm sóc và đàn con đang thiếu ăn.

Anh sinh viên lặng người đi vì xúc động, nước mắt giàn giụa. Vị giáo sư lên tiếng: “Bây giờ em có cảm thấy vui hơn lúc trước nếu như em đem ông ta ra làm trò đùa không?” Người thanh niên trả lời: “Giáo sư đã dạy cho em một bài học mà em sẽ không bao giờ quên. Đến bây giờ em mới hiểu được ý nghĩa thật sự của câu nói mà trước đây em không hiểu: ‘Cho đi là hạnh phúc hơn nhận về’.”

BẢNG CHỮ CÁI

ALPHABET

Although things are not perfect
Because of trial or pain
Continue in thanksgiving
Do not begin to blame
Even when the times are hard
Fierce winds are bound to blow
God is forever able
Hold on to what you know
Imagine life without His love
Joy would cease to be
Keept thanking Him for all the things
Love imparts to thee
Move out of "Camp Complaining"
No weapon that is known

Ai cũng biết cuộc đời không hoàn hảo
Bởi nơi đâu cũng thấy lắm buồn phiền
Cho dù thế bạn vẫn mãi ngợi khen
Dù đang sống qua những ngày khốn khổ.
Đừng hờn căm hoặc mở lời than thở
Engại gì khi Chúa ở cùng ta?
Gió có to, cùng bão táp phong ba...
Hãy trông cậy Đấng Toàn Năng Bất Diệt.
Im lặng tin vào những điều mình biết
Không Tình Người cuộc sống sẽ ra sao?
Lấy đâu ra niềm vui lẫn tự hào?
Mãi cảm tạ vì những ơn quý giá
Người luôn ban, với tình yêu cao cả
Ô i! hãy ra cho khỏi "chốn thương đau"
Phải biết rằng khi tha thiết nguyện cầu
Quuyền năng Người sẽ đem về chiến thắng,
Rạng ngời lên trong bóng đêm cay đắng.
Sao cứ chờ cứ đợi ở tương lai
Thay vì nhìn hiện tại mỗi ban mai?
Ước mong bạn sống tâm tình cảm tạ
Vào những ngày sung túc hoặc tả tơi.
Xưng danh Người ở mọi lúc mọi nơi
Yêu mến Chúa... Bạn không còn buồn bã.

Trần Duy Nhiên dịch

<http://www.moytura.com/reflections/alphabet.html>

On earth can yield the power
Praise can do alone
Quit looking at the future
Redeem the time at hand
Start every day with worship
To "thank" is a command
Until we see Him coming
Victorious in the sky
We'll run the race with gratitude
Xalting God most high
Yes, there'll be good times and yes some will be
bad, but...
Zion waits in glory... where none are ever sad

Bố bảo con

Ông bố bảo đứa con: "Xích con chó dữ lại."

Cậu con hỏi: "Nhà sắp có khách từ phương xa tới à bố?"

Bố đáp: "Không! Mẹ mày sắp từ mỹ viện trở về!"